

Roodkopklauwier

Tekening: M. J. C. Kolvoort

Torla

Herinneringen aan een vakantie in Spanje.

De reis naar Torla maakten we per auto. De weg voerde ons door België en Frankrijk, via de plaatsen Pau en Oloron de Pyreneeën in. Een smalle geasfalteerde tweebaansweg slingert zich na Oloron met vele bochten tussen de bergen door de hoogte in. De bergen worden steeds hoger, de weg volgt nauwe kloven tussen het gebergte door. De grens tussen Frankrijk en Spanje bevindt zich op het hoogste punt van de weg, nl. op de Col de Somport op een hoogte van 1631 m. Na het passeren van deze pas rustten we een poosje uit van het autorijden, waarna we al spoedig een troepje Alpenkraaien in het vizier kregen, herkenbaar aan de spitse, rode en gebogen snavel. Even later zagen we onze eerste gieren vliegen, en wel twee Aasgieren. Het zijn prachtige vogels met hun grootse zweefvlucht, trage vleugelslag en blinkend zwart-witte onderzijde. Dit was ons eerste contact met Spanje.

De Franse zijde van de Pyreneeën is flink begroeid. Dit is aan de Spaanse zijde echter veel minder het geval, vooral naarmate men de Spaanse hoogvlakte nadert.

De Pyreneeën vormen een vrij smal gebergte en in het Spaanse stadje Jaca (spreek uit Gaka) heeft men de eigenlijk Pyreneeën al achter zich gelaten en heeft het land al een veel

vlakker karakter.

Van Jaca leidt een bochtige asfaltweg naar Torla, dat op 1050 m hoogte in een mooi, indrukwekkend dal ligt, dat haaks op het prachtige dal van de Ordesa staat. Torla zelf is een schilderachtig Spaans bergdorpje, met nauwe, ruw geplaveide straatjes en heel oude, uit ruwe steen opgetrokken huizen, die nog wel van de 15e en 16e eeuw dateren.

De valei van de Ordesa is een gletcherdal, dat zich in oost-west richting over een lengte van circa 8 km uitstrekt. De eerste 4 km zijn met de auto berijdbaar. Daarna gaat een voetpad stijgend door de prachtige natuur naar het eind van het dal. Het einde van de Valle de Ordesa komt na een hele serie watervallen en is een grote grasvlakte, de Circo de Soaso, die net boven de boomgrens is gelegen en begroeid is met veel paarse irissen.

De eerste dagen in Torla en een wandeling in de weelderig begroeide Ordesa leverden onder meer de volgende vogelsoorten op: enkele buizerden, boomklever, roodborstjes, huiszwaluwen, gierzwaluwen, merels, 2 Europese kanaries, boerenzwaluwen, huismussen, 2 grote gele kwikstaarten, troepjes kneutjes en puttertjes en een roodborsttapuit. Gieren ziet men meestal van de onderzijde, maar een keer heb ik een blik op de machtige vlucht van 2 vale gieren kunnen slaan. Dit was namelijk vanaf de top van de 3352 m hoge Monte Perdido, die ik met 3 Utrechtse geologen heb bereikt. Het uitzicht vanaf deze op twee na hoogste top van de Pyreneeën was grandioos. Het omvatte een groot stuk van de omliggende Pyreneeën en een vele tientallen kilometers ver uitzicht in Frankrijk en Spanje. Op onze tocht naar deze bergtop zagen we in het hoger gelegen achterste deel van de Valle de Ordesa boven

het riviertje de Rio de Ordesa veel rotszwaluwen en op de Circo de Soase nog enkele tapuiten en een paar rotsmussen.

Een autorit naar de Noord-Spaanse stad Huesca gaf enkele vogels te zien, die we in het gebergte nog niet konden waarnemen. Boven het slechts door struiken begroeide vrij kale landschap waren op zoek naar prooi 5 rode en 2 zwarte wouwen, een buizerd en een paar torenvalken. Op een telegraafdraad langs de weg zagen we een vogel zitten, die wat groter was dan een huismus en waarvan de helderwitte onderzijde duidelijk te zien was. Na uitstappen om de vogel wat nader te bekijken vloog hij weg en bleek uit de witte vleugel- en staartvlekken en de witte stuit dat het een roodkopklauwier was. Dit exemplaar werd even later nog gevolgd door een volgende roodkopklauwier, ook op een telegraafdraad.

Vlak voor Huesca ineens een veraste uitroep: Bijeneters!... Vlug uitstappen en daar waren we opeens omringd door circa 20 bijeneters. Het was een prachtig gezicht, deze bizar gekleurde vogels met hun merkwaardig geluid in de lucht te zien zweven en zwenken.

Tegen het einde van onze vakantie deden we een aardige ontdekking in de buurt van Torla. We zagen een aasgier, die plotseling in een gat in de rotswand verdween, even later door nog één gevolgd. Onder het gat liepen enige witte strepen van uitwerpselen over de rotsen. Wij konden een van de twee aasgieren bij de opening zien zitten en duidelijk zijn gelige kop en snavel waarnemen.

Toen we een poosje later onze blikken op de tegenoverliggende bergrug richtten, zagen we een boeiend schouwspel, nl. dat van 3 vale gieren, die boven de bergrug zonder

vleugelslag zweefden, omgeven door luidruchtige kraaien waaraan de gieren zich echter niet in het minst stoorden. Een van de gieren zette zich op een top neer en bleef een hele tijd zitten, zodat we zijn typische gierenstilhouet duidelijk konden zien.

De waarnemingen, zoals deze in het bovenstaande verslag vermeld staan, vormen echter een vrij summier beeld van de vogelpopulatie van het gebied, dat wij ongeveer gedurende twee weken in augustus hebben bezocht. Het zou voor KNNV'ers zeer de moeite waard zijn om, privé of met een excursie, dit gebied met zijn prachtige natuurschoon en interessante flora en fauna aan een nader onderzoek te onderwerpen. Te meer daar dit gebied nog niet door toeristenmassa's wordt bezocht en er uitstekend en goedkoop logies is. Het dorp is enkele zgn. fonda's rijk, die uitstekend voor vakantiedoelinden geschikt zijn. Uit eigen ervaring kunnen wij Fonda Viu sterk aanbevelen. Het was er zeer schoon, schoner dan vele hotels in Frankrijk, en het eten was prima, mits men natuurlijk van de veel voorkomende visgerechten, schapevlees en olijfolie houdt. Naast Fonda Viu ligt Fonda Bellavista, dat ook een zeer goede naam heeft. De eigenaar van Fonda Viu leest en spreekt vloeiend Frans. Voor de kampeerders ligt een kilometer buiten Torla een grote, luxueus uitgeruste camping. Voor degenen, die een meer luxe vakantie willen hebben ligt in de Ordesa nog een staats-hotel of Parador.

B. v. d. Wijngaardt Jr.
Rotterdam.

